

LBRIS

We know
books
Colecție coordonată de
ROXANA GEANTĂ

JAMES PATTERSON
și **CHRIS GRABENSTEIN**

**PISICILE
ADORĂ
CÂINII**

Ilustrații de Anuki López
Traducere din limba engleză de
Anca Cristina Ilie

corint junior

Redactor: Gabriela Mitrovici, Antonia Kacso
Tehnoredactor: Codruț Radu

KATT LOVES DOGG

by James Patterson and Chris Grabenstein

Copyright © 2021 by James Patterson

Illustrations by Anuki López

This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights through Graal Literary Agency.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin CORINT JUNIOR,
un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.
www.edituracorint.ro | www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Patterson, James

Pisicile adoră câinii / James Patterson & Chris Grabenstein; il. de Anuki López ;

trad. din lb. engleză de Anca Cristina Ilie. - București: Corint Junior, 2023

ISBN 978-973-128-830-7

I. Grabenstein, Chris

II. López, Anuki (il.)

III. Ilie, Anca Cristina (trad.)

821.111

Capitolul I

Oscar sări, apucă șoimul, îl trânti la pământ și-l târi prin țărână.

Asta era cea mai mare plăcere a lui – mai ales că șoimul din cauciuc avea în el un dispozitiv chițăitor care scotea sunete stridente când era apăsat pe burtă.

Apoi, Oscar își imaginează că înoată într-un râu zbuciumat și prinde un fel de mistreț-nevăstuică – un animal sălbatic rânjit, jumătate nevăstuică, jumătate mistreț, pe care cei mai mulți câini nu-l pot prinde așa cum face Oscar, chiar dacă acest mistreț-nevăstuică e făcut din fețe de pernă umplute și are un vârf de pânne din tablă pe post de colț.

O altă mare plăcere a lui era să-și închipuie că face filme palpitante de acțiune.

Acum alerga o veveriță zburătoare care folosea drept tiroliană un cablu de pe scenă.

Alergarea veverițelor – reale, false sau așa-și-așa – era probabil *plăcerea lui cea mai mare*.

Prietena lui, Molly, stătea de cealaltă parte a scenei, într-un fel într-adevăr dramatic, și descria fiecare mișcare a lui Oscar.

— Oscar m-a salvat din ghearele strânse, sfâșietoare ale unui șoim îngrozitor. Când un mistreț-nevăstuică sălbatic ne-a atacat pe marginea unei stânci, Oscar m-a apărat eroic și s-a lăsat într-o parte – făcându-i vânt mistrețului-nevăstuică într-o călătorie fără întoarcere în valea de dedesubt. Tot el e cel care a râs în față pericolului și a unei pume! Când a fost rănit, l-am vindecat cu ierburi medicinale și cu vorbele mele de alinare, bine articulate.

Molly era actriță. Descria totul dramatic.

Ea era, de asemenea, pisică.

Să-și petreacă timpul cu pisica Molly? Asta era noua plăcere a lui Oscar, chiar dacă mama, tatăl, sora, verișorii și vecinii, ba chiar și frizerul de câini, cu toții erau de părere că e cam ciudat. Ani de zile, pisicile și câinii fuseseră dușmani de moarte. Dar apoi, Oscar și Molly s-au pierdut amândoi în pădure. În același timp! Singura modalitate de supraviețuire a fost să se ajute unul pe celălalt. Acum erau cei mai buni prieteni pentru totdeauna.

— În cele din urmă, făși Molly, pășind în lumina reflectoarelor, în vreme ce Oscar traversa scena călărind un băț pe post de ren, după multe zile îndelungate și după și mai multe nopți pline de pericole și întuneric — pentru că, hei, era noapte —, am reușit să ajungem înapoi la civilizație! Tot Pisisburgul și toată Țara Câinilor s-au veselit! Pisicile și câinii de peste tot au ieșit din cotețele lor de câini și din apartamentele lor de pisici la o paradă de Bun-venit acasă pentru Molly și Oscar, unde au ridicat lăbuțele și au cântat „Kumbaya” împreună, într-o armonie perfectă!

Era momentul pentru replica importantă a lui Oscar:

— Pentru că, în cele din urmă, suntem cu toții mai puternici atunci când lucrăm împreună. Deoarece pisicile sunt, de fapt, la fel ca și câinii! Și apoi a adăugat: În afară de treaba cu tăvița cu nisip. Tot nu înțeleg asta. De ce-ar sta cineva să piardă timpul ca să-și îngroape excrementele, când poate să le lase acolo și să plece pur și simplu?

Molly îi aruncă o privire. Era aceeași privire pe care i-o arunca de fiecare dată când el ieșea

din scenariul scris al spectacolului pe care îl jucau pentru turiști, de două ori pe săptămână, la centrul de primire din parcul Western Frontier.

Oscar zâmbi ușor stânjenit spre public.

— Hm, lăsați treaba cu excrementele, vă rog. Mulțumesc.

— Sperăm să nu se rătăcească nimeni prin parc, spuse Molly, în concluzie. Dar dacă totuși vă rătăciți, țineți minte: suntem împreună!

Își aruncă mâinile în aer, bucurându-se de lumina reflectoarelor, așteptând ca publicul să aplaude și să strige *Bravo!*

Dar nu o făcură. Cu excepția focii din primul rând. (Focile bat din labe pentru orice.)

Din păcate, câinii din public mârâiau, iar pisicile bombăneau.

Oscar își băgă coada între picioare când auzi reacția de dezamăgire a publicului.

Pentru că știa ce urmează.

Întrebările! Ah, cât ura întrebările!

Capitolul 2

Molly își înfoie blănița albă ca zăpada, iar ochii ei albaștri ca cerul străluciră.

Era actriță. Putea să joace ca și cum nu se teme de ceea ce avea să urmeze.

Hotărî să ia prima întrebare de la una dintre focile care aplaudau în primul rând.

— Da? toarse ea micos. Foca din primul rând. Ai întrebări?

— Da, da, spuse foca grasă, continuând să-și lovească labele. Am, sigur că am. Ahhhh! Unde e baia?

Molly se uită urât la ea. Dar desigur, Oscar (mereu câine cercetaș) dădu din coadă vesel.

— Ah, p-asta o știu, spuse el. Este afară. Oriunde afară, în aer liber. Baia este pur și simplu, știi tu, *afară*.

— Mersi! făcu foca, și ieși în grabă din sală.

Acum nu mai era nimeni în public în afară de pisici, câini și o pereche de ratoni înfomețați, care scotoceau după gustări în coșurile de gunoi din spatele sălii.

Se ridicară ca la un semn câteva lăbuțe nervoase.

— Hm, bine, spuse Molly. Dacă n-are nimeni nicio întrebare...

— Ba sigur că au întrebări, Molly, spuse Oscar, încercând să fie de ajutor. Vezi labele alea ridicate? Asta înseamnă că toți au întrebări, chiar dacă de fapt nu prea vrem să le răspundem după ce s-a întâmplat la sesiunea de întrebări și răspunsuri de data trecută, dar, în fine, dacă anunți că o să fie o sesiune de întrebări și răspunsuri, atunci trebuie să iei întrebări și răspunsuri. Mă rog, de fapt *iei* doar întrebările. Tu *dai* răspunsurile. Sau ai putea doar să răspunzi la întrebări. Și așa merge!

Molly dădu ochii peste cap. Partenerul ei de supraviețuire în sălbăticie se bâlbâia. Oscar se

bâlbâia mult atunci când avea emoții. Probabil că avea chiar și o insignă de merit în bâlbâit de la Câinii Cercetași.

— Am o întrebare, pisicuțo, lătră un câine cu fălcile umflate. La ambele colțuri ale botului îi atârnavu niște bale lungi. Cine spune că pisicile și câinii trebuie să trăiască împreună în miriște și ace?

Molly dădu din mustăți:

— Hm, nu asta am spus...

Câinele o ignoră:

— Nu vreau să stau pe miriște cu o grămadă de pisici nebune care ne înțepă cu ace. Când vin în parcul Western Frontier, vreau să găsesc un loc de joacă fără pisici și un salon de muzică doar pentru câini. Așa cum era în vremurile bune, înainte să ieșiți voi și să vă rătăciți și să vă ajutați unul pe celălalt, și toate balivernele alea pe care m-am săturat să le tot aud la TV!

— E liniște și pace, domnule, explică Molly confuzia, cât de amabilă putu. Liniște și pace, nu miriște și ace.

— Ah, la naiba! Și mai rău!

— Aș spune, pufăi o pisică persană, de ce trebuie să ne împărțim vacanța de familie cu

acești... acești... câini? Sunt teribil de neciopliți — își miros întruna dosurile unul altuia și aleargă după orice le arunci.

Câinele mârâi.

— Păi, cel puțin noi, câinii, nu facem linge-te-singur-yoga toată ziua, în fiecare zi, ca voi, bulgări de blană felină ce sunteți!

— Te rog să întorci capul într-o parte când răcnești așa, brută ce ești, spuse pisica, încrețind din nas. Mă tem că suferi de respirație canină urât mirositoare cronică.

— Ah, de ce nu te duci să te joci cu un ghemotoc de păr?

— Și tu de ce nu te duci să-ți faci un vaccin antirabic? În fund!

Curând, toți câinii și toate pisicile din sală pocneau și plesneau și sâsâiau și țipau și lătrau și mieunau unii la alții.

Ai o figură extrem de prietenoasă, pisicuțo! Genul de figură în care aș arunca mingi de tenis!

Mereu ești așa de prost sau e o ocazie specială azi?

Ah, taci din gură când vorbești cu mine!

Dacă ar fi creierul dinamită, n-ai avea destul ca să-ți explodeze nasul!

— Destul, strigă o voce puternică.
Era șefa lui Molly și a lui Oscar.
Pădurarul parcului.
Maiestuoasa bufniță-șoim!

Capitolul 3

Oscar își amintea de prima oară când o văzuse pe bufnița-șoim.

Crezuse atunci că e ciudată. Și înfricoșătoare. Înfricoșător de ciudată.

Jumătate șoim, jumătate bufniță, era una dintre numeroasele creaturi mitice (unii ar spune chiar magice) care trăiesc în parcul Western Frontier. Se ocupa de tot parcul, inclusiv de spectacolele pe care le țineau Oscar și Molly la centrul de primire.

— Regulile sunt reguli, spuse ea. Aici, în parc, trebuie să învățăm să trăim împreună în liniște și pace.

— Iar vorbiți de miriște și ace, murmură câinele care nu era atent niciodată la ce spuneau alții.

— Așadar, continuă nobila bufniță-șoim, așa cum am învățat cu toții de la Molly și Oscar în timpul prezentării lor informative și educative de bun-venit, în parcul Western Frontier trebuie să vă înțelegeți cu celelalte creaturi care sunt, din punct de vedere istoric, diferite de voi. Sau puteți oricând să alegeți să vă petreceți vacanța în altă parte.

Asta a făcut liniște în sală.

Poate pentru cinci secunde.

— Bine, mormăi câinele bălos. Am auzit că în Rezervația Sălbatică din Est încă fac lucrurile după moda veche. Cazările sunt separate pentru câini și pentru pisici.

— Miau, toarse pisica persană. Trebuie să recunosc că și eu am auzit asta. Există o zonă pentru pisici și una pentru câini. Și cu siguranță poți să îți dai seama după miros când ai ajuns la granița dintre cele două zone.

— Da, lătră câinele, pentru că pute a pipi de pisică.

— Mai degrabă a câine ud.

— Pipi de pisică!

— Câine ud!

— Paznici! strigă bufnița-șoim, dând din aripi.

Paza!

Trei urși-lupi-grizzly înfricoșători – pe jumătate urși, pe jumătate lupi, dar numai mușchi – au intrat în sală.

Și apoi i-au scos pe câini și pe pisici din sala de spectacole.

Pe toți, mai puțin pe Molly și pe Oscar.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse bufnița-șoim după ce s-a golit sala. Mă tem că am vești proaste.

— A revendicat cineva pantofii ăia pe care i-am ros eu? întrebă Oscar. Pentru că pot să jur că i-am găsit în tomberon...

Bufnița-șoim scutură din capul ei plin de înțelepciune.

— Nu, Oscar. Vă vom concedia pe voi doi. Nu vor mai fi spectacole de bun-venit.

Molly rămase cu gura căscată de mirare:

— N-or să mai fie spectacole? Dar spectacolul trebuie să continue! Toată lumea din showbiz știe asta!

— Dar nu și dacă nu vrea nimeni să vadă spectacolul, spuse bufnița-șoim căscând atât de tare, că i se răvășiră penele de la ceafă. De fapt, se pare că nici măcar nu mai vor prea mulți câini și pisici să viziteze parcul Western Frontier, de când am pus capăt strictei segregări a speciilor și am început politica de amestecare și socializare.

— Apropo de amestecare și socializare, spuse Molly. Oscar și cu mine trebuia să fim regele și regina primului Bal al Tuturor Animalelor.

— Îmi plac bilele, spuse Oscar. Cu cât mai subțiri și mai chițăitoare, cu atât mai bine!

— Balul – nu bila, în cazul ăsta, e vorba de locul acela unde se dansează – va fi anulat, spuse bufnița-șoim. Mă tem că, așa cum ați putut vedea cu ochii voștri încă o dată, lumea „dușmanilor de moarte” nu prea s-a schimbat.

— Pentru noi, s-a schimbat, insistă Oscar.

— Așa e, întări și Molly. Oscar și cu mine am învățat că ne e mai bine împreună.

— Mă tem că voi doi sunteți în minoritate, oftă bufnița-șoim. Mai mulți câini își petrec vacanța la Rezervația Sălbatică din Est, acolo unde „Câinii pot să fie câini, iar pisicile pot să fie pisici”. Dar, tinerii mei prieteni, la fel ca voi, și eu refuz să abandonez orice speranță. Până la urmă, poate până când ajungeți voi doi adulți, toată lupta asta va lua sfârșit, iar lumea va fi un loc mai bun. Dar e nevoie de timp, copii. De mult timp.

Capitolul 4

Molly avea o expresie extrem de tristă pe chip când ieși împreună cu Oscar de la centrul de primire probabil pentru ultima oară.

Apoi trecu la chipul ei enervat. Și la chipul furios. Apoi făcu o față „confuză”. Era *actriță* doar! Așadar, spre deosebire de majoritatea pisicilor, trebuia să poată să etaleze o mare varietate de emoții, nu numai de „plictiseală” sau „isterică!”. Tânjea să ajungă un megastar într-o bună zi, ca Purice Witherspoon sau Miauoncé.

— Vrei să te duc acasă în spate? întrebă Oscar.

Era un alergător foarte bun. Când se pierduseră în sălbăticie, o salvase pe Molly de câteva ori traversând-o câte un râu pe spatele lui. Drept